

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap július 12^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékfalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Napoleone Zebrà.

(Folytatása 's vége.)

Faustina ismét visszanyervén a' szeplőtelen szüziség büszke önérzetét. méltó haraggal pillanta a' Dazio által lábaihoz lóditott 's megszabdaltt göröggre. Hangja Medea dühét 's Niobe inségét párosítván irtózatosan zugta Constantin fülebe: „Ámitó gyilkos, gaz kérkedő! tanácsod, suttogásaid inség leányává tettek! Fuss innen, 's rejtse-d el a' pusztába gyalázatosan megbélyegzett arczodat!“ — Az elkeseredésnek e' kitörése után ismét elmélyedt Faustina, és csak képzeménye rémeivel beszélgetvén, átkozta létét, botorságát, mely egy gaz ámitónak csalékony szépségét többre becsülteté vele a' szív nemességénél; Napoleone-nak halála és azon irtózatossors-ról panaszt, hogy neki mind ezt felül kell élni. Mi keblében szunyadott, mi eddig csak álomképként mozdult-meg néha-néha, fájdalma hangjai által felrisztatott: a' szerelem szenvedélye, a' lángoló nap, mellynek hű sugárai érzékeinek töredékeny bálványát elhamvaszták. Ekkor egy napon egy örömdetes hír következőt monda Faustinának: „Napoleone él, szenvedésein diadalmaskodott. Él te is, 's élj érette!“ — És a' beteg hölgy óráról órára üdült lélek-bajából.

Miként történt, hogy a' sértetett feledé sértését, hogy a' szökevény ismét visszatért édes börtönébe, hogy a' gyöngéd látvány és felviruló remény ismét győzelmeskedtek a' mogorva Hettore tanácsain, könnyen átláthatja, ki tudja, milly könnyen bán- 's bocsát-meg egy szerető szív, 's mit tehetnek értelmes barátok. Salverte és Dazio mit sem mulasztának-el. Cosmónak, a' fejedelmi kereskedőnek, fönséges unokája 's Faustina védnöke, ha nem atyja, mint a' firenziek suttogák, együvé hozta a' szerelmeseket, 's a' jegyváltás napján maga cserélvén-fel gyűrűjeiket, a' menyekző napját is meghatárzá. — A' város nem voná-meg tiszteletét a' mátkapártól. A' jegyesek aránytalansága háttérbe szorult heves szenved-

délyök és tömérdek vagyonuk előtt; 's mfnd e' mellett is késtek a' firenzeiek tetszésük zajos nyilvánításával; szerencsés kimenetelét teljességgel nem várták a' dolognak. — Nyugta előtt senki se dicsérje a' napot!

Midőn Isten első szülőink mögött a' paradicsomot bezárta, minden emberi szem elől elrejté azt, 's egész jelen óráig csak a' jegyeseknek enged koronként egyegy pillantást bele vetni, ott magukat szellemileg mulatandók. Napoleone és Faustina szintén nyitva láták az édent; de a' gyanú, kétkedés és álokoskodás kigyója ekkor is a' virányokban lappangott. Azonban ez hasonlatlanul a' hajdani kigyóhoz, a' férfiút választá áldozatának, és Napoleone szívét 's agyát fonta körül mérges hálójával. — A' fiatal gróf rövid időn két életű ember lön: kedvese előtt vidám, tetszetes és kedves; háza körében kedvetlen, magába zárkozott, ábrándos. — Komorsága gyorsan óriásult-fel; egy bizonyos rettegés annyira erőt vön rajta, hogy az minden szava, mozdulatából kivehető volt. 'S minél üdültebb lön e' boldogtalan hangulat lelkében, annál kevésbbé tudá azt titkolni. Az éles látású Faustina észrevette végre, hogy Napoleone lelkében szinlett vidorsága mellett is valami rendkívülinek kell történni. De hallgatott, és türelemmel várt jegyesének derültebb szeszélyére. Később más okokból hallgatott. Saját lelkébe is rejtélyes félelem és sejtmény fészkelte magát. Faustina azon kor babonás hitének hódolólag, melytől még a' felvilágosultabbak sem valának menttek, egy csillagászhoz folyamodott megkérdeni, szerencsés leend-e házasságuk. A' bölcs férfiú nem igenlé a' kérdést, hanem talányosan felelt, mi százszor gyötrőbb volt, mint előre látott szerencsétlenség.

A' hölgy elhallgatá kedvese előtt kandiséga kísérletét, nehogy kinevetessék; elhallgatá más részről azért is, hogy nyugalmit ne zavarja, 's komor óráit az által is ne szaporítsa. Magaviseletében azonban ingatagság tünt-fel, mi szegény Zebrú alól a' gyámokat, melyek által eddig sulyegyenben tartaték, egyenként elrablá. Képzeltetni tehát, mennyire bánta a' frank honból visszatért 's mátkai kéj templomába lépni gondolt Dazio, midőn barátján illy gonosz változást kelle észrevennie. Legingerlőbb kérdésekkel ostromlani, 's a' lélekrokonság legbensőbb kérése 's kényszerítéseit kelle használnia, míg Zebrút rá veheté, hogy gondredős arczczal következőleg nyilatkozzék: „Én végetlen boldog vagyok Dazio. Szerencsém nagyobb és fönségesebb, mintsem soká tarthatna. A' hajdaniak, amaz életbölcs emberek, illy helyzetőkben legkedveshjöket Eumenidáknak áldozák. Kereszténynek tilos ez engesztelési mód. Sorsunkat futásában csak csuda tarthatja-fel; de csudák csak szenteknek nyilvánittatnak. Dazio, aggályom iszonyú. Felmászván a'

„szerencse életfájára, borzadva látom felém közelíteni a' boldogságot elnyelendő szörnyet. Ah, mi boldog barátom, ki e' porhonban nem élt!”

„Ismételd csak panaszod”; mert kétlem, hogy értettem volna szavaid”; de hát mitől rettegsz? Földi szerencsétlenségtől? vagy onod elvesztésétől? Szégyeld magadat bölcsész!”

Zebrù előbbihez hasonló mély sohajjal felelt: „nem vagyonom vesztésétől, nem palotáim elhamvadásától, nem is a' testi haláltól rettegek én. Szerelmem elenyésztétől inkább rettegek, mint a' nagy mindenség összeomlásától. Igen Dazio, szerelmemnek 's vele üdvömnök is meg kell szűnni. Minden részről meghánytam, vetettem; másképp' nem történhetik. Minél közelebb jutok Faustinával az oltárhoz, annál inkább érzem az ő szépsége és idomtalanságom, tiszta elnéje és zavart agyam közötti szörnyű különbséget. Miként találkozhattak szíveink, mint érinthették egymást kezeink — napról napra megfoghatatlanabb lesz előttem, 's holnap mindig bonyolítottabb megfejthetlenebb talány. Tisztán csak a' lábainknál ásitó romlás örvényét látom, egyesülésünk szörnyűségét. Ha meg nem mentem magamat, ha a' rózsákon elszunyadok, töviseken, a' pokol kénlangjaiban fogok fölébredni. Faustina szemeiről le fog, le kell hullani a' hályognak, 's a' varázslattól, melly hozzám köté, meg kell szabadulnia. 'S mint utáland ő akkor engem! Eltűrhetném-e azt? Ma még enyelg velem, mint nevetséges bábbal; holnap futni fog tőlem, mint ocsmán majomtól. Mindennap arczomnak egy uj redőjével, éktelen természetnek uj kifíczamlásával fogja megismerkedtetni. A' káron örvendő nap minden szemet kijózanít, 's józanság halála a' szerelemnek: e' halált pedig sem testem, annál kevésbbé fogná szellemem felülélni! Nincs más eszköz, mint menekülésről gondolkoznom!”

„Barátom! te borzasztólag tréfálsz. Faustina hűségében kétke-del? Még egyszer elválni akarsz tőle, 's mindkettőtököt a' világ gunyárgyává akarod tenni?” — Zebrù fejét rázta. — „Beszédem nem tréfa Dazio, hanem jóslat. Hűségében nem kétke-dem. De mondd, mi rosabb: szerelem hűség, vagy hűség szerelem nélkül? Véleníryem szerint az utósó: de elválni, mint te gondold, válni mint hitszegő, csábító — nem fogok. Ha valaha elválandok Faustinától, életem, szellemem is velem fog költözni. — Most kis-sé értelmetlenül fecsegek, Dazio: ne neheztelj reám! A' régiek mondata igazabb és szebb hangzatú: hogy az istenek szerencséje teljében 's ifjúsága virágában azt veszik magukhoz, k it szeretnek.”

Napoleone e' rejtélyes értelmű kitéréseket több más, hason-tartalmúakkal kíséré; míg végre Dazio szóllalt-fel, 's férjfiatlan rettegéseért egész komolysággal megfeddé. Soká és huzamósan pa-

polván az ábrándozónak, azt hitte végre, mivel a' gróf ellenvetései pillanatról pillanatra gyöngébbek lettek, 's végre egészen meg is szüntek, hogy a' hiú gondok szörnyét legyőzte. A' fiatal diplomata még nem ismerte alaposan az embereket. Csalódásában megmaradva, barátjának jobb meggyőződéshez kívánt szerencsét, 's elbeszélé, miképp' most utban van Pisába, jegyesét elhozandó, és hogy eltökélett szándéka nászinnépét Zebrüével egy napon megülni. Napoleone anda mosolylyal tudatá vele tetszését, 's elváltak: egyik szép reményekkel, kéjtől dagadó kebellet utra kelve; másik, mint sötét gondok martalékja, helyben maradva.

A' vőlegény sólyom-szárnyakon szokott járni, 's gyorsan végezni. Egy két nap alatt rendbe hozá Dazio dolgait Pisában, és jegyesével Firenze felé indult, hogy az összekelés napja előtti estvén megérkezheessen. Milly délczezen ügetett Dazio ménje! milly vigan csengtek a' csörgetyűk, 's hullámozva lebegtek az öszvéreknek tollbokrétáik, melyek a' menyasszony gyaloghintóját emelték! Szárguldásukban a' szelekkel versenyeztek. És Firenzétől néhány mértföldnyire még is akadályra találtak, melly miatt csak késő estve érkezhettek a' mediceiek városába. Dazio Faustina palotájába vezette kedvesét. A' mennyasszony nyugtalan volt; a' vőlegényt pedig hiába keresték szemei. Midőn Faustinától megérté, hogy Napoleone két naptól fogva nem láttatá magát, gond, békétlenség és félelem szállotta-meg lelkét. Az egy órával előbb hozzá küldött 's visszatért cseléd azon hirt hozá, hogy a' gróf szobáiba zárkozott, 's később hallatni fog magáról. — „Te értesz engem Dazio, — végzé redőltt kezekkel szavait Faustina — ha arra kérlek, menj hozzá, 's kísértsd-meg szerencsédet. Tovább nem bírok aggodalmammal, mellyet magaviselete költe-fel bennem. Minden jel vészre mutat. Lantom hurai lepattogtak; a' kukik ablakomnál süvöltött; a' csillagász jóslata teljesülni fog!”

Dazio nem ment, futott Zebrü lakába. Ez a' jövő napra ékesítették; a' falakat füzérek 's koszorúk lepék; a' cselédek és munkásokbolygó fényű szövétnekeik egész épületet fényözönbe fűrésztöttek; Dazio barátjának szobájaig nyomult. Hangjára felnyílt a' bezárt ajtó. A' szokottnál halványabb Napoleone halgatva ölelte karába kedves vendégét. — „Későn jössz, és még is elég korán — mond a' belépetthez. — Tudom, ki küldött. Tőled legalább még elbucúzhatom, 's ne ki általad istenhozzád-ot mondhatok. — Ezzel karán egy kis sebre 's a' földön heverő indiai nyilra mutatott. — Kétségeim' szorongásom' nem győzhetvén-le, a' halálos mérget verembe vegyítém. Ki boldogul akar kinulni, haljon-meg, míg boldog!” — 'S még egyszer megölelvén a' mozdulatlan álló Daziót,

mosolygva mondá: „elhatározottan várom a' halál ölelését, mint Cleopatra. A' csontlegény késik, mert nem vagyok bájos hölgy. Most azonban köszönöm késedelmét, mert ez által még egyszer láthatlak téged, 's üdvözölhetem Faustínát. Mondd neki, hogy a' halálos nyíl sérve kevésbé fájdalmas, mint az, melyet szépségre vágott szíveimen; mondd neki—“

Az ajtó felpattant, és rajta Faustina rohant-be repülő hajakkal, Dazio mátkája és Salverte kíséretében. A' halálos nyugtalanság miatt nem várható-be Dazio visszalértét. Zebrù elgyengülve hanyatlott a' székbe jegyese láttára. Nehány szó Daziótól, 's a' földön heverő fegyver azonnal tudaták a' megrémült hölgygyel, mi történt. Szívszaggató hangon jajongá a' fájdalmas hölgy: „Napoleone, hitetlen lehetél szép győzelmes neved iránt, mely előbb bűvölé-el szívemet, mint sem erényed 's bölcsességed által meghódították. Te nem fogsz, neked nem szabad meghalni, vagy én is veled költözöm a' sötét tulvilágba! Több bizonyítványát kívánod még szerelmemnek? Hol sebed? Engedd, hogy az öldöklő mérget kiszívjam véredből; hogy megmentselek, ha még lehetséges; élted megtartása által százszorosan jutalmazva enyészem-el lábaidnál. A' szenvedélyesen ingerült hölgy Zebrù elébe rogyott, ki hiába szegült ellen — és forró ajkait az indiai nyíl vérző nyomára tapasztá.

A' terembe lovagilag öltözött férfiak nyomultak. Vezetőjük maga a' fonséges Lorenzo de Medici volt, kit kedves Faustínájának balsorsa mondhatlan aggálylyal töltött-el. A' szörnyű eseménynek híre villámszárnyakon nyargalá-be a' várost. Firenze egyik tisztviselője a' még ott mulató Mendozát fogta-el Lorenzo parancsára. Az álmából felriasztott 's félig öltözve ágyából felrántott és reszkető spanyolt dühös szidalmak közt hurcolák Medici után, és Zebrù szobájában durva hangon mennydörgék fülébe: „e' szerencsétlenség szerzője te vagy! Nézd e' birtokodban volt átkozott fegyvert! Csavargó, ha bajt eszközölél, segélj is a' szükségben! Az indus pogányok ártalmatlanná tudják tenni mérgőket! Ki a' titokkal, ha éltedet szereted!“

Zebrù könyörgve emelé-fel kezét az ártatlannak kiméleléseért; Faustina ellenszegült az őt elvonnai szándékolt Lorenzo 's Daziónak. —„Már késő! —kiálta feléjük — nem látjátok, mint halványodik? Az őt meggyilkoló mérég ereimben is kering. Engedjetelek oldalánál elszenderülöm!“ —És a' jelenvoltak vad jajjal feleltek. Csak Mendozza nem csüggedt-el, 's bátor tekintettel előlépve, érthetőleg mondá: „Még semmi sem késő nagyságos uram! Eg' áldása veled kisszony, 's nyujtsa éltetőket legalábbis ezer évre! Rettegnetek nincs

ok. A' halál csak enyelgett veletek,—"A' csudálkozás közös lön. Mindenki az ellenszerről kérdezősködött, és valami ígésző szót vélt hallani Mendoza szájából. A' kalandor azonban mosolygva hátra simítván haját, bajuszát kezdé pedergetni, és nem minden pirulás nélkül mondá: engedjete meg uraim 's asszonyaim, ha mondom, hogy kereskedőnek szabad néha csselfogással is élni. A' mérges nyíl, melyet eladtam, volt ugyan Indiában; de én készítem, 's méreg helyett sárga dinnye levébe mártottam."

Egyszerre vidámság derült-fel minden arczon; a' gyülekezet zabolátlan kacajra fakadt, és a' sirból feltámadt Zebrú, boldogsága egebe szállva, elég okos volt a' csapattal nevetni 's magába térni. Faustinának önfeláldozása csuda-írként hatván lelkére, azt a' balgaságtól megtisztítá, 's ez ünnepélyes órában megesküvék a' ritka nőt örökké hiven szeretni. A' füzerek ujan lebegtek; az örömfénye ismét elárasztá a' házat, és a' jótékony csalónak süvegébe aranyeső hullott. Hajnal hasadtával esketésre szállíták az egyház harangjai a' kettős párt. A' leszálló alkony-biborral pedig váraikba vezetéke nejeiket a' kebel-barátok. — Most egyszer indiai ijról 's a' tengereken keresztül lövé nyilát a' kis vak istenke, minthogy közelről a' kétkedővel nem boldogulhatott, és a' szörnyű távulból igazán mester lövést tön.

S—g—y J

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyász-hir. — Pesten jul. 3-kán rövid betegség után-hunyt el élete 63-dik évében néhain. Szentkirályi László septemvir özvegye, n. Sembery Juliana asszonyság. Hült tetemei Tápió-Szentmártonban 11-kén takarítottak-el a' nemzeti sirbaltba. Gyászolják halálát fiai: tt. Szentkirályi Móricz és László urak.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Indigós növények. A' mit honi indigóm hirdetésében ígértem volt; hogy kémletimet az indigós növényekkel folytatni fogom, teljesítő jelentem 1.) hogy a' festőcsülleng törzsökük nagyobb része martiusban vagy egészen elfagyott, vagy annyira megsérült: hogy april végén 1 — 2 latnyi kórócskákat alig emelnének. Az épségben maradtak 4 — 6 latnyi füvet adtak, a' magnak hagyattak 2 — 2½ lábnyira nyitották kóróikat. Az első évi példányok 425-en adtak május végén 4 font levelet, és ezek elég indigót.

2.) A' másod évi nagy csüllengnek most kezdenek virágozni. Ezen fajnak a' hideg időmra még nem ártott. Nagyobb kórói fél fontosak, sebeik hamar megkékülnek, a' leveleknél háromszorta több indigót adnak. A' nagyobb bokrok termése 4 fontot nyom. A' sivány homokon ez a' csülleng nagyobbra nő, mint a' kővér agyagban, és gyakorta locsoltatva. Az első évek levelei ötödfél hüvelknyi szélesek. Minden csüllengnél erősebben bokrosodik.

3.) A' kecskeméti csülleng termete, indigo-tartalma az előbbinek mit sem enged; de februariusban átültetett első évi példányai felmagzottak, mire nézve a' nagycsüllengnél alábbvaló.

4.) A' krimaeai csülleng is nagyobbféle, mint a' festő es. — Első évi példányai sok indigót adtak; kórói kémletét jövődre.

5.) A' festő ezikszár (Polygonum Tinctorium) sok indigót ad ugyan; de kisedet termetű fű, a' legjobb ápolással is igen lassan nő, és nem bokrosodik.

6.) A' kinines (Amorpha Fruticosa) magvai kikelték ugyan, de hamar elhervadtak növényei; az igazi indigós fű (Indigofera Tinctoria) néhány száz magvaiból pedig a' meleg ágyban sem kelt-ki egyis. Magárosi hitel!

Mivelhogy valaki a' német ujságban azt hirdette rólam, hogy Keckskeméten indigogyárat állítottam, ime nyilvánitom, hogy az nincsen úgy; mert csak chemiai kis vizsgálatokat teszek indigós növényimmal. Csülleng-iskolámat látni valóban méltó! Ha ki könyvecském szerint az indigo-gyártásban el nem tudna igazodni: van értelmes emberem, ki a' gyártás mesterségére megtanítandja. Ismét sok jó magvat reménylek, és ingyen öröme st kiosztandom, mint eddig is.

Német nyelvre is ígérkezik ugyan az a' hirdető honi indigómat fordítani: de ha honi indigónak kelete nem találna lenni, azt még tapasztalásimmal bővitve magam is szándékozom németül kiadni.

Keckskeméten jun. 13-kán

Katona Dienes m. k.

a' honi indigo szerzője.

A' hindostani nevezetes banan-fa, mely Kioach-tól 10 ang. m. f-re terjeszti-szét galyait, 350 nagy törzset, melyek mind nagyobbak a' legnagyobb angol cser és szilfáknál, 's 2.000 kisebbet számlál. Belsőszülők állítása szerint 7000 személy pihenhet árnyában.

Iramszarvas-rovar. Dillon ur következőleg írja-le e' rovar „Winter in Lapland“ című munkájában.—„Az északi nyár olvasztó melege szörnyű csapások alá veti az iramszarvasokat, 's különösen egy darázs (Oestrus tarandi) által. Linné leírja módját is, miként gyötörtetik szegény állat e' féreg által. Nyárhó elején vedleni kezd az iramszarvas, 's ez időközben hátszöre sertve-módra áll. A' darázs egész napon át a' nyáj felett repkedvén kilesi az alkalmat, melyben az állatokra egy egy tojást, alig mustár-magnyi nagyságú hullat. A' bőr ekkori állapotja utat nyit a' tojásnak a' bőr alá hatni; itt a' nap melege által gubó lesz belőle, mely a' husba furja magát, hol télen át rejtkezik, 's mintegy makk nagyságúvá növekszik. Ha a' meleg napok bekövetkeznek, megelevenül, és szegény állatokat szinte megveszésig gyötöri, míg kinem furja magát. Minden állatban 5—6, néha 8 illy gyötörő állat is van. Különösen szenvednek pedig e' csapás alatt a' borjúk, 's Linné szerint minden harmadik, negyedik, áldozatja lesz gyötörőjének. A' lakosok Kurbma néven nevezik e' rovar. Alig mutatja magát egy illy darázs a' nyáj felett, azonnal megrémülve szét és szél ellenébe futnak. Míg e' csapástól üldöztetnek, vizbe rohannak, hol fájdalmuk valamennyire enyhül. Azért is tartózkodik sok Laplandi nyaratszaka a' jeges tenger partjain, 's csak őszelő közepe felé tér vissza a' tartomány belsejébe.“

KÜLÖNFÉLE

Hű fordító. Lucretius „de rerum natura“ című philosophiai költeményéről ismeretes költő, élete vége felé (mint regélik, bájital által) körközi (pe-

riodicus) örültségbe esett, melynek következtében magát élete 44. évében megölte. — Nevezetes, hogy angol fordítója, Ereech Tamás, a fordítási hűséget annyira nyomkodta, hogy 1700-ban öngyilkosa lett. E' férfit, különben oxfordi tanár, nem örültség, hanem szegénység, vagy megvetett szerelem, vagy ábrándos képzelet miatt lett önmagának gyilkosa.

A' cretinek száma Svajczban, helybeli orvos bizonyítványa szerint, meghaladja a' 4000-et; a' szóban forgó orvos azt állítja, miképp e' szerencsétlenek mind megmenthetők valának, ha ifjúságokban a' magasb havasokra vitetnek.

Majd holnap nézem-meg. Tornea legdélibb része északi svéd országnak, hol a' nap egykor nem nyugszik-le, és ez érdekes látvány folyvást több idegent, 's ezek között Angolokat is csal e' városba. Dillon Arthur következő tréfás történetkét beszél-el. „A' Winter in Iceland and Lapland-“jában egyik földijéről.

„Bizonyos Svéd, ki Lalea kerületben viselt hivatalt, 's e' végből gyakran kelle Torneában tartózkodnia, egy Angolról beszélt nekem, ki kevéssel éjfél előtt sebesen száguldott a' város felé. A' svéd tisztviselő, ki angol országot megjárván, angolul beszélt, megszólította az iramlót, esatlakozni társaságukhoz, mely éppen némi enyhítő szereket készült magához venni. De az sietős utjával menté magát 's az ajánlatot nem fogadá-el. Inasával azonban egy palaczk pezsgőt hozatott-elő, mely Pétervártól Torneaig tett egész útjában a' bakon zöcskölődött, 's így várta a' nagy szempillantást, melyben — hogy úgy szöjjak — a' nap leáldozik és fölkel. Ekkor egy pohár bort üritett-ki, kocsijába ugrott, 's visszahajtott oda, honnan jött. Egy más, hasonló szabású ember már szerencsétlenebb volt. Ez kétszer jött egy nappal később. De ha késedelmes volt is, az állhatatosságot nem lehet tőle megtagadni. Harmadszor is elindult a' hosszú utra, 's minden eszköz megmozdításával sikerült a' megkivántató idő előtt néhány órával korábban megérkeznie. A' hosszú ut őt eltírkasztván, inasának megparancsolva, hogy éjfél előtt néhány percczel költené-fel, nyugodni dült. Inasa kívánsága szerint költé; de ő hihetőleg egészen más dolgokról álmodott, mint melyet látni jött; mert e' szavak közben: „pokolba a' nappal! majd holnap nézem-meg! más oldalára fordult, és tovább aludt. Megkísérté-e negyedszer is szerencséjét, vagy Vanderdecken-ként egy soha el nem érhető irány üzésére van kárhoztatva, nem tudom.“

Figyelemzés. Az előfizetésekkel eddig elkészült t. pártfogóit e' lapoknak figyelemztetjük, hogy ezekből július elejétől fogva még folyvást teljes példányokkal szolgálhatunk, akár a' cs. k. postahivataloknál akár a' Regelő hivatalában, Pesten, történjék a' megrendelés.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 612.